

obviněným sepsán onen návrh, by odpovídal zájmům dlužníkovým. I kdyby bylo správné tvrzení obviněného, že nebyl již zástupcem dlužníkovým, když převzal zastupování věřitelů, nelze tento jeho postup uvést v soulad s povinnostmi uloženými advokátu v § 9 odst. 1 první věta, § 10 odst. 1 adv. řádu. Zájmy dlužníka a věřitelů, i když hodlají ujednatí poctivé vyrovnání, se přece jen nekryjí. Je na snadě, že snaha věřitelů směřuje k tomu, by docílili vyrovnací kvoty pokud lze zvýšenou nad nejnižší zákonnou kvotu, po případě i splatnou v kratší době, než zákon připouští. Snaha dlužníkova má pochopitelně směr opačný. I kdyby tedy bylo správné tvrzení obviněného, že zastupoval ve vyrovnacím řízení věřitele, kteří vesměs souhlasili s přijetím nabízené 35% kvoty, nebyl tím ještě vyloučen rozpor zájmů. Vždyť za vyrovnacího řízení mohli věřitelé obviněným nezastoupení namítati, že stav aktiv a pasiv dlužníkem udaný neodpovídá skutečnému stavu a v důsledku toho požadovati zvýšení kvoty, která by pak musila ovšem platiti pro všechny věřitele. Tu by pak zřejmě mohl nastati rozpor mezi zájmy dlužníka, kterého odvolatel zastupoval při zahájení vyrovnacího řízení, a zájmy věřitelů, jichž zastupování převzal později.

Okolnost odvolatelem uplatňovaná, že rozpor zájmů vůbec nenastal, ano vyrovnací řízení skončilo zpětvzetím vyrovnacího návrhu (podle § 37 vyr. ř.), je nerozhodná, jak již v kárném nálezu bylo správně dovedeno, neboť k naplnění skutkové povahy podvojného zastupování ve smyslu § 10 adv. řádu stačí již možnost vzniku onoho rozporu zájmů. Nerozhodné je i, z jaké pohnutky obviněný převzal sepsání vyrovnacího návrhu. Ostatně plyne ze spisů o vyrovnacím řízení, že obviněný podal v zastoupení dlužníka návrh na zahájení vyrovnacího řízení dne 11. července 1930, že podáním ze dne 15. července 1930 doplňoval tento návrh a že podáním z 5. srpna 1930 doplňoval a opravoval adresy věřitelů. Teprve podáním z 1. října 1930 oznámil zároveň s dlužníkem okresnímu soudu, že ho dlužník pověřil jen vypracováním návrhu na zahájení řízení vyrovnacího a jeho podáním k soudu, že však dlužníka nezastupuje v dalším řízení na to následujícím a že mu vypovídá plnou moc založenou ve vyrovnacích spisech. Obviněný podal v tomto vyrovnacím řízení v zastoupení věřitelů od 17. do 30. července 1930 řadu přihlášek, připojiv k nim příslušné plné moci, a v době od 6. do 14. srpna 1930 znovu řadu dalších přihlášek věřitelských, doložených plnou mocí. Alespoň první skupina přihlášek stala se tedy v době, kdy obviněný podle spisů ještě zastupoval dlužníka, čině jeho jménem další podání na soud. Proto se závadný postup obviněného tím více příčí ustanovení §§ 9 a 10 adv. řádu, takže odsuzující výrok je plně ospravedlněn. Neodůvodněné odvolání nemohlo proto míti úspěch.

Čís. 159 dis.

Proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory, ktorým bolo pomínuté nariadiť disciplinárne pokračovanie proti advokátskemu osnovníkovi, odvolanie nie je prípustné.

(Rozh. z 19. decembra 1932, Ds III 6/32.)

R. K. ako súkromná strana oznámil advokátskej komore advokátskeho osnovníka Dr. A. B. preto, lebo oznamovateľ pred rokmi odovzdal kancelárii advokáta Dr. R. pravotu na 39.000 Kč, Dr. R. poveril vedením tejto veci svojho osnovníka Dr. B., ktorý však vraj nič nerobil a zavádzal oznamovateľa. Výbor advokátskej komory ako disciplinárny súd pominul nariadiť disciplinárne pokračovanie proti oznámenému osnovníkovi, lebo za chod kancelárie voči stránkam je zodpovedný len advokát, nie však osnovník. Proti tomuto usneseniu sa odvolal R. K.

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov odmietol odvolanie.

D ô v o d y:

Podľa §§ 107 a 108 zák. čl. XXXIV/1874 vzhľadom k § 16 zák. čl. LIII/1913 je vo veciach disciplinárneho pokračovania proti kandidátom advokácie prípustné odvolanie k najvyššiemu súdu len vtedy, jestli disciplinárny súd komory, vykonávajúc disciplinárnu pravomoc, nariadil predĺženie doby praxi na dlhší než zákonný čas, alebo jestli bol vyrieknutý výmaz zo soznamu kandidátov advokácie. Z tohoto ustanovenia plynie a contrario, že v žiadnom inom prípade odvolanie nie je prípustné, a tak nie je prípustné odvolanie ani proti rozhodnutiu, ktorým bolo pominuté nariadiť proti advokátskemu osnovníkovi Dr. A. B. disciplinárne pokračovanie. Odvolanie bolo preto ako zákonom vylúčené odmietnuté.

Čís. 160 dis.

Jestli advokát, poverený svojím substituentom vykonaním exekúcie, proti ustanoveniu § 48 adv. por. alebo proti úprave substituentom mu danep neupovedomí substituenta, že peniaze inkasoval, ani mu ich ihneď neodvedie ani s ním nevyúčtuje, dopúšťa sa disciplinárneho prečinu podľa § 68 lit. a) adv. por.

(Rozh. z 19. decembra 1932, Ds III 11/32.)

Disciplinárny súd advokátskej komory uznal obvineného advokáta Dr. N. vinným z disciplinárneho previnenia podľa § 68 lit. b) a § 69 lit. c) zák. čl. XXXIV:1874, ktoré spáchal tým, že súc poverený sťažovateľom Dr. B., advokátom v P., aby previedol exekúciu vo veci jeho mandantky, na viaceré súrenie nepodal podrobnej zprávy o výsledku exekúcie, nezúčtoval a inkasované peniaze neodviedol.

Najvyšší súd po preskúmaní spisov následkom odvolania obvineného advokáta Dr. N. potvrdil rozsudok prvostupňového disciplinárneho súdu s tou zmenou, že ustálený čin bolo treba správne kvalifikovať ako prečin podľa § 68 lit. a) zák. čl. XXXIV:1874.

Z d ô v o d o v:

Najvyšší súd sa presvedčil, že zistený čin obvineného bol mylne kvalifikovaný. Obvinený týmto činom porušil povinnosti spojené s jeho povolaním a uložené mu v § 48 adv. por., totiž že o inkasovaní peňazí Dr. B-a